

Phần 1

Tiếng hát của ca sĩ Thủy Tiên vang lên ngọt ngào như xoáy vào không gian tĩnh lặng êm đềm:

- *“Là khi em hạnh phúc khi có anh bên cạnh em.*

Một nụ hôn thật khẽ lên đôi mắt em mỗi khi buồn.

Một điều em thầm dặn trong trái tim đã lâu thật lâu.

Dù ngày mai ra sao thì vẫn chỉ yêu người thôi.

Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài.

Cuối con đường nắng lên chờ anh đến.

Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng lối em đi về

Ánh mắt này, đôi tay này mãi thuộc về nhau...”

Lục Bình ngồi chống tay tựa lên bàn trầm tư u uẩn. Tim cô nhói đau mỗi lần nghe lại lời bài hát. Một ngôi nhà hạnh phúc, ước mơ nhỏ bé cuối cùng cũng ra đi. Cô không hiểu sao mình lại ở nơi này. Ngôi nhà hạnh phúc ở đâu?

“Trái tim này, ánh mắt này đôi tay này mãi thuộc về nhau.” Không! Tất cả rời xa cô hơn một năm nay. Tại sao giờ này cô mới nhận ra? Cô và Nam Thuận chia tay nhau khi chưa kịp cưới... Và cô đang sống trong tình yêu mới của Khả Quân. Hai năm yêu nhau bằng tình yêu vô tư và lãng mạn. Và cũng năm sau, tình yêu ấy rời xa cô. Tất cả trải qua như một giấc mơ.

Lục Bình bấm máy bài hát quay lại từ đầu. Cô không hiểu sao mỗi lần nghe bài hát, cô lại lặng hồn đi, tê tái sầu não mà lại thích nghe hàng chục lần.

Hình ảnh Nam Thuận lại quay về trong tâm trí cô như mới hôm qua. Cô và anh chạy trên đồi rượt đuổi nhau. Công gã vào vòng tay êm ái của anh “Ánh mắt này, đôi tay này mãi thuộc về nhau”. Không, tất cả xa rời cô tự bao giờ. Nam Thuận ơi! Giờ này anh ở đâu?

Lục Bình giật mình trở về thực tại khi vòng tay của Khả Quân quấn lấy eo thon của cô:

- Lục Bình! Em làm gì thế? Em thích bài hát này lắm à? Ngày mai anh tải về máy cho em.

- Cám ơn anh.

Lục Bình đáp vẻ lạnh lùng hờ hững sau tiếng thở dài ảo não.

Giọng Khả Quân lo lắng:

- Em buồn phải không? Hay để anh đàn cho em nghe nha!

- Không cần đâu anh.

Lục Bình đứng lên bên cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm đen kịt. Cô thấy lòng oằn nặng bao nỗi niềm khó tỏ cùng ai.

Khả Quân lặng người nhìn theo dáng cô. Anh không hiểu Lục Bình đang lo lắng điều gì. Sống với anh, cô có chuyện gì còn giấu giếm anh. Hay cô bị bệnh?

Khả Quân rời bàn viết đến bên cạnh Lục Bình. Giọng anh ngọt như mật rót vào tai:

- Lục Bình đi ngủ đi em. Mai anh đưa em đi khám bệnh.

- Em có bệnh đâu mà khám. Chỉ tại... Anh ngủ đi, đừng lo cho em.

Khả Quân dịu dàng choàng tay ôm Lục Bình xoay người lại, hôn đắm đuối lên đôi môi cô. Cô nhận ra mình không có cảm xúc, cô chỉ muốn đẩy Khả Quân ra.

Lời bài hát cứ xoáy vào tâm trí cô “Ánh mắt này, đôi tay này mãi thuộc về nhau.” Cô nhớ ánh mắt, đôi môi của Nam Thuận vô cùng. Vậy mà một năm qua nó chìm vào lãng quên.

Giờ đây vô tình sống lại bùng lên như ngọn lửa khó mà dập tắt.

Lục Bình khéo léo rời khỏi Khả Quân. Cô nói nhỏ:

- Em phải truy cập bài vở cho ngày mai. Anh đừng lo nghĩ nhiều về em.

Khả Quân ngó người ra. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lục Bình cau có, lạnh lùng trước sự nhiệt tình của anh.

- Bác sĩ bảo em không được thức khuya.

Lục Bình yên lặng như không có chuyện gì xảy ra. Cô click chuột chạy lướt trên trang web. Cô vào phòng chat với một ý nghĩ vừa lóe trong đầu... Chuyện cô làm có vô ích chăng?

Khả Quân thở hắt ra. Anh chưa hiểu rõ về Lục Bình. Thì ra từ lâu anh chỉ chiếm được tâm thân ngọc ngà của cô. Còn tâm hồn cô ấy? Hình như anh chẳng nắm bắt được điều gì. Tại sao cô lại hững hờ với anh? Thật ra anh có lỗi gì với cô. Khả Quân cố suy nghĩ tìm ra câu trả lời. Tất cả im lặng. Chỉ có tiếng máy, tiếng gõ lách tách của Lục Bình trên bàn phím. Khả Quân cảm thấy Lục Bình quá lạnh nhạt với anh, phải chi cô đáp lại anh một nụ cười, một tiếng nói ngọt ngào.

Anh bỗng trở nên lo sợ vu vơ. Giữa họ là một khoảng không gian vô hình đang ngăn lối. Ôi! Khả Quân cảm thấy ngạt thở vô cùng. Một bóng đen đang tràn đến che lấp hạnh phúc mà bấy lâu nay Khả Quân cứ ngỡ là êm đềm tuyệt diệu. Anh là người hạnh phúc nhất thế gian bên cô vợ xinh đẹp dịu dàng.

Khả Quân gác tay lên trán thở dài. Anh chợt nhớ ánh mắt Hoàng Ly, cô trợ lý xinh đẹp dành cho anh ánh nhìn lạ lẫm. Cô cười bí hiểm... Vì vội về nhà nên Khả Quân không mấy để tâm đến. Chiều nay Hoàng Ly có thái độ rất lạ. Tại sao anh thấy ai cũng khác thường. Chắc vì anh quá nhạy cảm chăng.

Khả Quân ôm lấy chiếc gối cố dỗ giấc ngủ. Anh nhìn qua cửa phòng, dáng Lục Bình vẫn cặm cúi trên bàn phím. Viết kịch bản phim là niềm đam mê của Lục Bình ư? Chỉ mới tập tành thôi. Anh chẳng muốn cô bước vào ngành nghệ thuật này chút nào. Người ta bảo nhà văn luôn lãng mạn, không thực tế. Lẽ nào Lục Bình bắt đầu rồi đây.

Khả Quân cố dỗ giấc ngủ muộn màng. Anh thầm mong ác mộng đừng đến bên anh. Trong mơ, anh thấy Lục Bình ôm lấy anh siết chặt... từ đôi môi thơm ngọt ngào, quyến rũ ấy nở nụ cười tươi... Khả Quân thấy mình hạnh phúc vô bờ. Anh thiếp đi tự bao giờ.

Mười một giờ đêm....

Lục Bình ngồi thần thờ trên bàn. Mấy giờ trôi qua, cô chỉ viết có vài trang giấy. Kịch bản phim sao giống cuộc đời cô và tương lai mà cô chưa biết. Điều này khiến cô trăn trở.

Khả Quân ngủ từ lâu rồi. Lục Bình không buồn đến bên anh. Cô nhìn thấy từng động tác của anh, cô không lên tiếng can ngăn hay hạch hỏi điều gì. Lần đầu tiên cô hài lòng trước sự “nuông nhịn” của chồng.

Tắt chương trình word, Lục Bình lướt mạng. Cô tìm vào phòng chat “hoàng tử băng đá”, “trái tim cô đơn” hay “ông già biển cả” cô muốn tìm ý tưởng cho kịch bản phim “trái tim pha lê” hay chỉ để tán gẫu cho qua thời gian.

Đến bây giờ cô mới hiểu mình thật sự không yêu Khả Quân. Lục Bình không thể giải thích vì sao cô vội vàng chia tay Nam Thuận, chấp nhận làm vợ Khả Quân một cách nhanh chóng và dễ dàng như vậy.

Khi chia tay Nam Thuận, Lục Bình không chút đau buồn khổ sở hay tiếc nuối. Có lẽ cô gặp Khả Quân quá lịch lãm, một mẫu người lý tưởng. Chính anh đến kịp lúc và nhanh chóng lấp vào khoảng trống trong trái tim chưa kịp nhận ra sự khổ đau hay tiếc nuối một mối tình đẹp vô bờ.

Nghे tin Nam Thuận sắp cưới vợ, điều ấy làm lòng cô rối như tơ vò. Sóng lòng dậy lên khi công nghệ mặt biển đang bình yên nhất.

Khả Quân yêu thương, chiều chuộng cô rất mực. Vì Lục Bình mà Khả Quân phải bất hòa với gia đình. Mẹ cha anh, em gái Khả Quân không thích Lục Bình. Vì cô mà anh phải rời xa gia đình sống trong cảnh khó chịu của mọi người. Khả Quân hạnh phúc tuyệt đỉnh khi ở bên cạnh người mình yêu quý. Vậy mà...

Lục Bình bấm điện thoại gọi Hoàng Ly:

- Alô... Lục Bình đây.

Giọng Hoàng Ly ngọt xót:

- Giờ này chưa ngủ à? Anh Khả Quân đâu?

- Ngủ rồi. Còn mình đang buồn đây.

- Buồn? Chuyện gì? - Hoàng Ly cất tiếng cười trong veo qua máy.

- Ừ, mình thấy cuộc sống đáng chán quá.

- Hả? Anh Khả Quân có lỗi với mi à?

- Không đúng? Chỉ tại lòng mình...

- Tao không hiểu mi nói gì. Mà y và anh Quân là cặp xứng đôi. Biết bao người ghen tỵ với cuộc sống của mi đấy.

- Ghen tỵ hay ghen ghét?

- Cả hai. Nhưng anh ấy rất chung thủy với mi. Mi sướng hơn tiên còn đòi hỏi cái gì.

- Ừ, bấy lâu mình cũng như Ly nghĩ rất đơn giản. Bây giờ mình không hiểu vì đâu, mình nghĩ hạnh phúc bấy lâu chỉ là giả tạo, trò đùa.

- Sao lại có ý nghĩ kỳ cục vậy? Hay là mi yêu người khác?

- Không... nhưng ta đang lo lắng bất an vì một người.

Hoàng Ly lo lắng hỏi dồn:

- Mi bị điên hả? Một lần dở dang, rồi bù lại được một tình yêu như mơ. Mi muốn gì nữa?

Bị mắng tới tấp, Lục Bình không biết giải thích thế nào. Cô câm nín. Hoàng Ly hét lên trong điện thoại:

- Nè, mi có nghe ta nói không? Đừng có làm bậy nghen!

Lục Bình lên tiếng:

- Thôi, bạn nghỉ đi. Mình bận lắm.

- Nè, khoan đã! Có phải mi nhớ đến Nam Thuận không? Anh ấy sắp cưới vợ. Cô ấy không xinh đẹp bằng mi nhưng xem ra họ ý hợp tâm đầu. Mi nên chúc mừng cho anh.

Cái tin Nam Thuận sắp thành hôn với Kiều My khiến Lục Bình sực tỉnh. Lục Bình đau nhói trong tim cơ hồ sắp ngã quỵ. Thì ra bấy lâu nay cô giống nàng công chúa kiêu diễm ngủ quên trong tòa lâu đài tình ái. Giờ sực tỉnh giấc mơ... tất cả quá muộn màng. Hóa ra bấy lâu cô sống trong trạng thái ảo tưởng mơ hồ. Nam Thuận vì cô mà đau khổ hơn cả năm qua.

Lục Bình chia tay anh không chút hối tiếc, không lời van xin năn nỉ. Cô kiêu hãnh đường hoàng xây tòa lâu đài tình ái cho mình, mặc anh sống trong sào nã, muộn phiền. Mặc kệ, cô chẳng để tâm.

Lục Bình đang sống tâm trạng của Nam Thuận trước đi. Giờ cô mới thấy hiểu lòng anh. Cô bỗng nhớ anh quay quắt. Kỷ niệm về mối tình đầu đẹp như bài thơ vụn hiện về trong tâm trí cô như một cuộn phim.

Tình yêu thưở nào với Nam Thuận bỗng bùng dậy dữ dội sau một thời gian ngủ yên như thiêu đốt lòng cô. Mặc cho Hoàng Ly réo gọi trong điện thoại, Lục Bình vẫn im lặng cúp máy.

Chuông điện thoại reo từng hồi, Lục Bình đưa tay tắt máy. Giờ phút này cô cuống cuống lên và bắt chấp mọi thứ kể cả cái tình yêu như mơ với Khả Quân.

Anh đã khó nhọc tạo dựng lâu đài tình ái cho cả hai. Tòa lâu đài ấy phút chốc chỉ là ảo ảnh xa mờ trước cung điện tình yêu trước đây nàng từng rời bỏ.

Điện thoại lại reo, Khả Quân trở mình nhìn ra. Sợ anh thấy lại rắc rối, Lục Bình bấm máy nghe:

- Alô! Ly à... mình bạn...
- Xin lỗi. Cô là... ai? Cho tôi gặp Quế Hân.

Lục Bình sực tỉnh đáp vội:

- Anh nhầm số rồi.
- Không... Quế Hân cho tôi số này mà. Cô là vợ giám đốc Khả Quân phải không?
- Tôi... tôi không phải.

Đáng lẽ đáp “phải” và cô tự hào về điều này, nhưng Lục Bình nói ngược lại. Giọng người nam vẫn vang lên chắc nịch:

- Vậy Quế Hân có ở chỗ Khả Quân không? Cô làm ơn xem giùm. Cô ấy là em gái tôi.
- Là sao... Khả Quân, Quế Hân, anh vừa nói gì?
- Em gái tôi yêu Khả Quân. Tôi biết cậu ấy có vợ nhưng không hạnh phúc. Nó muốn lao vào chỗ ấy. Tôi muốn gặp nó xem sự thật thế nào.

Lục Bình giật mình trước tin này. Cô không muốn hỏi thêm. Đúng là Quế Hân có thích Khả Quân. Cô ta giở mọi trò đùa. Quế Hân cũng là bạn của cô. Tên này là người yêu của Hân định dò hỏi chuyện gì đây. Khả Quân đang ở nhà. Anh ấy không có liên can Quế Hân.

Lục Bình đáp bừa:

- Nè, khuya rồi anh bạn ạ. Không nên làm phiền người khác. Quế Hân của anh đang ở quán bar đến đó mà tìm.
- Thật không?
- Thật.

Lục Bình cúp máy ngay. Cô đứng lên tắt vi tính bước vào phòng mình. Cô biết đêm nay mình sẽ thao thức đếm từng khoảnh khắc thời gian trôi qua. Tất cả

lướt đi chậm chạp một cách đáng ghét. Cô chỉ mong sao trời mau sáng để cô gặp Quế Hân, Nam Thuận ngay.

Dù anh có xua đuổi cô, khinh bỉ hoặc van xin cô buông tha anh thì cô cũng quyết một lòng quay về. Bến cũ, đò xưa vẫn thuộc về nhau. Không biết tự bao giờ cô lại có ý nghĩ ấy, cô quyết cản trở cuộc hôn nhân của Nam Thuận bằng mọi giá. Cô tin rằng anh vẫn yêu cô, một phụ nữ xinh đẹp kiều diễm như cô sự tự tin đó không thừa. Biết đâu gặp lại cô, nét quyến rũ của cô làm anh say đắm tự quay về. Cô sẽ thổ lộ lòng mình cho Nam Thuận biết rằng bấy lâu Khả Quân chỉ là cái “bóng” trong đời mình. Anh mới là tình yêu thật thụ và lẽ sống của cô. Cô sẽ từ bỏ mọi thứ danh lợi, tiền bạc, địa vị để cùng Nam Thuận trở về bến đợi ngày xưa. Ôi! Nhớ quay quắt. Ước gì ngay bây giờ cô được nằm trong vòng tay của Nam Thuận. Anh đã từng cho cô những giây phút thăng hoa của cuộc đời. Nam Thuận ơi... em không thể để mất anh dù biết rằng chẳng còn cơ hội nào. Ngày mai... rất mong manh.

Lục Bình không thể kiềm chế được lòng mình nữa. Nỗi lo sợ khát khao... vô lý ám ảnh bùng cháy trong cô cứ xoắn chặt tâm trí như một con đĩa hút lấy máu người không nhả ra. Cô rên khẽ và gọi tên anh trong giấc ngủ muộn màng...

Khả Quân chỉ chờ có thế, anh nằm cạnh cô nhẹ nhàng kéo chăn phủ lên người Lục Bình. Nét lo âu hiện lên trên mặt Khả Quân mỗi lúc càng sâu. Có lẽ Lục Bình bệnh thật rồi. Anh muốn cắn vào đôi môi xinh quyến rũ kia nhưng sợ Lục Bình tỉnh giấc. Anh vòng tay ôm lấy thật nhẹ, lần gỡ từng chiếc cúc áo cô ra... Anh muốn đưa Lục Bình vào giấc ngủ mê có anh bên cạnh. Có lẽ cô ấy đang cảm thấy trong mơ hạnh phúc quá tuyệt vời. Khả Quân cố lắng nghe mỗi nàng khẽ gọi tên anh nhưng không nghe rõ. Lục Bình vẫn mê ngủ, tay cô ôm lấy anh, miệng liên tục gọi: “Nam Thuận, em yêu anh... em yêu anh...”

Khả Quân ôm riết lấy nàng trong vòng tay cuồng nhiệt. Anh thấy mình đang sống trong hạnh phúc quá diệu kỳ. Nhưng lạ thay tại sao Lục Bình không mở mắt ra nhìn anh. Hình như cô ấy gọi tên ai... Mặc kệ, Khả Quân cứ cuồng nhiệt lướt đôi môi tham lam trên người nàng. Anh muốn đưa cô vào thế giới diệu kỳ. Ở đó chỉ có anh và cô mới hiểu rõ điều này..

Buổi sáng, ánh nắng ban mai xuyên vào cửa sổ. Bức rèm che sáng rực lên, Lục Bình giật mình mở choàng mắt ra. Cái cảm giác được gần bên Nam Thuận đêm qua khiến cô muốn nó kéo dài mãi. Một năm trôi qua, cô được sống với tình yêu đích thực của mình dù chỉ là mơ.

Lục Bình ngồi dậy, đầu óc lơ mơ, lằng lằng, lạ lẫm. Cô chột giật mình khi ném tấm chăn ra. Ôi! Khả Quân ở cạnh cô tự bao giờ? Trên người cô... không có gì. Thì ra đêm qua là anh chứ không phải Nam Thuận. Cô bị cảm giác đánh lừa... Cô lại sống trong ảo ảnh. Lẽ nào Khả Quân lại có thể như Nam Thuận. Cô lắc đầu chối bỏ. Rõ ràng đêm qua, Khả Quân ngủ bên phòng của anh mà.

Lục Bình vuốt mặt cho tỉnh táo. Khả Quân theo dõi mọi cử chỉ của cô. Anh mỉm cười bí ẩn. Sự nhiệt tình của Lục Bình đêm qua cho anh bao điều hạnh phúc. Anh đưa tay kéo lấy cô nằm xuống cạnh mình. Lúc này anh chẳng muốn rời xa cô.

Lục Bình giật mình, lạnh lùng gỡ tay anh ra:

- Anh vào với em tự bao giờ?

Khả Quân nhót kín cô trong vòng tay không cho cô vùng vẫy:

- Từ lúc em nằm mơ. Đêm qua em có thích không?

Cô bực mình:

- Thích cái gì?

Giọng Khả Quân ngọt lịm, anh hôn nhẹ lên khuôn ngực cô làm cô rùng mình:

- Anh thích em ngủ bên anh hơn bây giờ.

- Tại sao?

- Vì trong mơ em luôn bảo em yêu anh... yêu anh vạn lần.

Lục Bình hơi hoảng, cô đẩy nhẹ mặt anh ra:

- Em đã nói vậy ư? Anh còn nghe điều gì nữa không?

- Còn... nhưng anh rất hạnh phúc khi biết được tình yêu mà em dành cho anh. Và anh nói thật, một năm trôi qua, đêm nay mới thật sự anh thấy em tuyệt vời.

Ôi! Chết thật rồi! Thì ra cô sống trong mơ mà người thực hiện giấc mơ của cô là người chồng mới chứ không phải Nam Thuận. Cô thấy xấu hổ vô cùng.

Khả Quân nhìn sâu vào mắt Lục Bình. Sao cô ấy không vui? Anh lẳng lẳng, chờ đợi phản ứng kỳ lạ của Lục Bình. Phụ nữ thật khó hiểu. Lúc anh tự hào là hiểu tận đáy lòng cô chính là lúc anh thấy mình quá mơ hồ về cô.

Được cưới Lục Bình là điều anh và bao chàng trai khác thầm mơ ước. Anh đã đánh gục các hiệp sĩ khác để giành lấy người đẹp. Anh chắt chiu gây dựng hạnh phúc ấy và cố giữ gìn từng ngày. Anh thầm nghĩ Lục Bình quá đẹp... có lẽ trong tim nàng có nhiều hình bóng đã đến với cô. Anh luôn tìm cách đẩy họ ra khỏi trái tim, khỏi óc nàng để nơi đó chỉ có mình anh ngự trị.

- Em sao vậy, không khỏe à?

- Em khỏe.

- Sao em không vui?

Lục Bình che giấu bằng cái gật đầu:

- Vui chứ. Anh cho em đi thay đồ. Sáng nay em bận việc.

Khả Quân tiếc nuối:

- Hãy ở cạnh anh chút nữa. Tuyệt vời lắm em yêu.

Tại Lục Bình nghe lòng bùng, cô muốn đến chỗ Nam Thuận ngay. Cái cảm giác đêm qua trôi tuột nhanh theo dòng chảy vào quá khứ...

Trong khi đó, Khả Quân lại hiểu khác, anh muốn sống lại cảnh đêm qua. Khả Quân siết chặt cô vào lòng, anh cố lặp lại các động tác để Lục Bình và anh sống trong niềm hoan lạc. Chỉ cần có thế. Nhưng Lục Bình không nghĩ như anh. Thời gian với cô bây giờ quý báu lắm. Nếu không gặp Nam Thuận, đồng nghĩa việc cô vĩnh viễn mất anh.

Lục Bình cố đẩy Khả Quân ra, cô bước nhanh vào phòng tắm, mặc cho Khả Quân chạy theo với vẻ ngạc nhiên lạ lẫm vô cùng.

Lục Bình mở hết mức van vòi nước, những tia nước mát rượi xối vào đầu, cổ, ngực, cô ngửa mặt đón lấy tìm lại sự thanh thản trong tâm hồn. Không thể... Thật là liều lĩnh và đáng trách cho cô. Cô đã không kiểm chế được con tim của mình dù biết mình sai hoàn toàn, không có quyền làm cho Khả Quân buồn... Vậy mà...

Khả Quân về phòng riêng của anh. Anh nằm trần trở về những hành động kỳ quặc của Lục Bình. Anh muốn đưa cô đi ăn điếm tâm nhưng lời đề nghị của anh lúc này có lẽ không tốt cho cả hai. Tự ái của người đàn ông cũng dâng lên trong anh. Cứ để Lục Bình vào bếp làm món ăn mà cô thích rồi vợ chồng lại vui vẻ bên nhau thôi.

Anh yêu cô ở tài nấu ăn khéo léo và chiều chuộng, chăm chút chồng. Tuy nhiên hành động của cô từ đêm qua đến giờ làm anh phải chú ý. Hay là Qué

Hân trêu chọc điều gì cho cô giận anh. Anh cố nhớ xem mình đã làm gì có lỗi với cô. Không, tuyệt đối không! Khả Quân thiếp đi trong giấc ngủ mệt mỏi từ lúc nào...

Lục Bình lén nhìn anh... Cô rón rén đi ra ngoài, dáng cô vội vã, bất an.

Tiếng nhạc chuông điện thoại trên đầu giường vang lên từng hồi làm Khả Quân giật mình mở mắt ra. Anh mở máy nghe:

- Alô! Em là Quế Hân đây. Sao gọi anh mấy lần không nghe.

Khả Quân cau mày:

- Gọi anh có chuyện gì vậy Hân? Hôm nay chủ nhật mà.

- Dạ, em biết. Nhưng có chuyện này quan trọng lắm, em muốn nói với anh.

Lại có chuyện dây dưa rồi! Khả Quân bực mình cắt ngang:

- Anh đang bận.

Có tiếng cười chế giễu trong máy của Quế Hân:

- Có phải anh đang đi ăn với Lục Bình hay đang đi dạo cùng người vợ yêu. Anh đang gạt ai vậy? Và mọi sự bực bội vì cô vợ yêu ấy anh lại trút giận lên người khác. Em biết rõ tính anh mà.

- Quế Hân! Cô đừng xen vào chuyện gia đình tôi nữa. Vui hay buồn mặc tôi!

- Chẳng lẽ anh không quan tâm đến vợ của mình ư?

- Em nói sao?

- Đấy thấy chưa! Em nói đúng tim đen của anh rồi đấy. Anh đang ngủ ở nhà một mình, trong khi người ta có thừa thời gian làm chuyện mờ ám. Thật tội nghiệp!

- Em vừa nói về Lục Bình hay ám chỉ ai vậy?

Giọng Quế Hân lấp lửng:

- Em có nói ai đâu. Nhưng nếu có người quan tâm thì cứ đến công ty gặp Hân sẽ rõ mọi chuyện. Còn anh không thích thì thôi. Chào anh...

Nói chưa xong, Quế Hân cúp máy. Mọi lời lấp lửng của Quế Hân càng làm cho Khả Quân lo lắng nhiều hơn. Cô ấy bày trò hay cô ta biết gì về Lục Bình. Anh đứng lên bước xuống nhà bếp gọi inh ỏi:

- Lục Bình ơi! Lục Bình... Em đang làm gì vậy. Chúng ta đi chơi đi.

Đáp lại tiếng anh là sự im lặng. Căn nhà rộng lớn tiện nghi thật vắng vẻ. Khả Quân chạy lên phòng khách, ra sân và phía sau vườn tìm Lục Bình.

Chị bếp đang giặt giũ thấy Khả Quân, liền nói:

- Cậu chủ tìm cô Lục Bình à? Cô ấy ra ngoài cả giờ rồi.

- Sao chị không gọi tôi dậy?

Chị bếp áp úng:

- Tôi tưởng cô ấy có nói với cậu chứ.

- Lạ quá! Có bao giờ Lục Bình ra ngoài mà không báo với tôi một tiếng.

Chị bếp ái ngại nhìn Khả Quân:

- Tôi thấy cô ấy đi vội vội vàng vàng.

- Chị không hỏi cô ấy?

- Dạ... không ạ, tôi tưởng cô đi chợ.

Khả Quân bước vội đi. Càng nghĩ, lòng anh càng rối như tơ vò. Anh mở máy bấm số của Lục Bình. Tất cả vô hiệu. Cô ấy tắt máy. Tiếng nói đầu dây đều đều “số máy quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” làm anh rối tung cả đầu óc.

Tiếng chuông điện thoại của anh lại vang lên. Khả Quân nhìn số cau mày:

- Gọi con có chuyện gì không mẹ?

- Ủa! Cậu còn nhớ tôi là mẹ à. Hôm nay là ngày cúng cơm ông nội, con quên hả?

- Dạ... con... - Anh lúng túng rồi tìm cách đổi phỏ ngay - Không... con nhớ chứ, nhưng công ty đang kiểm hàng. Chiều, con về mẹ à.

- Mẹ không bắt lỗi con làm gì. Mẹ rất hiểu công việc của con. Nhưng nhìn con lao tâm, lao lực để nuôi vợ... vợ con ăn không ngồi rồi, có người cung phụng lại còn đi chơi thoải mái, mẹ tội nghiệp cho con quá. Về hay không tùy con. Mọi người cứ nhắc con hoài.

Khả Quân buồn ảo não. Mẹ cha anh phiền lòng vì anh cưới Lục Bình. Dưới con mắt mọi người, Lục Bình sung sướng đầy ắp chồng. Cô ấy không làm họ vui

lòng. Anh đã chọn tình yêu nên mâu thuẫn với gia đình là điều tất yếu. Anh luôn muốn Lục Bình xích lại gần họ hàng nhà chồng hơn, nhưng xem ra anh thất bại rồi:

- Dạ... con biết.
- Con về một mình nha.
- Con... xin mẹ...

Có tiếng cúp máy bên kia đầu dây. Khả Quân vuốt mặt cho tỉnh táo. Anh lắc đầu xua đi bao trăn trở đang kéo đến dồn dập. Thắc mắc là lo sợ có điều gì đó xảy ra với Lục Bình. Anh trở lại phòng của vợ xem cô để lại mảnh giấy nào không. Anh yêu cô vô cùng, có bao giờ làm cô phật ý đâu.

Khả Quân nhớ đến lời Quế Hân... Anh đến công ty trong trạng thái bất ổn. Nhìn gương mặt lạnh lùng của giám đốc, các nhân viên trực không dám lên tiếng. Thái độ của anh khác lạ hơn mọi ngày.

Khả Quân uể oải ngồi vào bàn làm việc đưa mắt tìm kiếm ai đó.

- Thưa... giám đốc.

Quế Hân, thư ký công ty khép nép bước vào phòng đặt tập hồ sơ trước mặt Khả Quân, cười ý vị đứng sang bên chờ đợi.

- Hôm nay ngày nghỉ sao mọi người lại siêng năng quá.

Khả Quân cầm tờ hợp đồng lên xem, không chú ý đến Quế Hân. Đôi mày nhíu lại anh gầm mặt bảo:

- Ngày mai tôi sẽ ký hết các hợp đồng. Bây giờ cô làm ơn sang phòng làm việc của mình đi.

Quế Hân ngỡ ngàng, giận dữ, mặt cô đỏ lên:

- Giám đốc quên là hôm nay chủ nhật mà anh em vẫn đến làm việc... lệnh của anh mà. Đây là những hợp đồng quan trọng. Gần cả buổi, mọi người chờ anh đến... vậy mà... Tùy anh.

Khả Quân đứng phắt dậy nạt ngang:

- Cô ra lệnh cho tôi à? Tôi là giám đốc, tôi nói một lời thôi, cô hiểu chưa?

Quế Hân lảo lắt bước ra khỏi phòng. Con giận làm bước chân cô nặng nề nên mạnh lên sàn gạch hoa nghe côm cốp. Cô cầm chiếc ví lên bước nhanh trước sự ngạc nhiên của mọi người:

- Quế Hân về à?

- Ừ. Đáng ghét!

Có tiếng bàn tán xì xầm. Chợt nhớ điều gì Quế Hân dừng bước. Buổi gặp gỡ sáng nay giữa Lục Bình, Nam Thuận và cô trên đường đến công ty làm Quế Hân mỉm cười bí hiểm. Cô bỗng dừng bước và tự tin bước vào phòng giám đốc lần nữa.

Khả Quân hai tay ôm đầu suy nghĩ, không hay Quế Hân bước nhẹ nhàng bên cạnh. Cô ngọt giọng:

- Thưa giám đốc, có phải ông lo cho vợ mình không? Sáng nay tôi có gặp cô ấy.

Khả Quân ngược mắt lên ngay:

- Cô gặp vợ tôi ở đâu?

Lúc này Quế Hân tự tin hơn gợi chuyện:

- Em đoán không lầm, sáng nay giám đốc lo lắng cho cô vợ xinh đẹp của mình.

- Nè, đừng có vòng vo rồi xen vào chuyện đời tư người khác, tôi không thích.

- Không ạ! Chuyện này em thấy giám đốc khổ sở thì phải. Em không muốn xen vào, nhưng Lục Bình là bạn em, còn giám đốc là thủ trưởng, em không muốn ai gạt ai.

- Cô nói gì tôi không hiểu. Cô ngồi đi!

Quế Hân ngả người ra ghế xa lông một cách thoải mái và nhìn Khả Quân vẻ lạ lùng. Vì nóng lòng tìm hiểu chuyện của Lục Bình nên anh đành nhỏ giọng:

- Thôi được, cô giải thích rõ cho tôi hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô ấy.

Quế Hân xòe đôi bàn tay đẹp sơn rất ấn tượng ra trước mặt sẫm soi từng ngón. Cô cố ý làm Khả Quân nóng ruột:

- Anh ra lệnh clo tôi à? Chúng ta bàn chuyện tư hay công ở đây?

Thái độ của Quế Hân làm cho Khả Quân càng nóng lòng hơn:

- Cả hai. Nếu cô cho tôi biết Lục Bình đi đâu, tôi sẽ làm xong mọi công việc của công ty ngay bây giờ.

Quế Hân che miệng cười khúc khích. Lần đầu tiên anh ta nhún nhường đáng thương.

- Chuyện của công ty, anh ký hay không cũng đâu có ảnh hưởng đến em. Chỉ ngại chuyện riêng của anh mà không giải quyết thì mọi thứ sẽ không còn đâu.

- Cô đang mặc cả với tôi phải không?

Biết Khả Quân cần tin tức của Lục Bình, Quế Hân thừa cơ hội tấn công:

- Anh nói chuyện với phụ nữ không lịch sự chút nào? Hèn gì mà Lục Bình chẳng... chán. Phụ nữ thích ngọt ngào và được chiều chuộng. Anh nên nhớ điều đó để áp dụng mọi nơi, mọi lúc.

Lời của Quế Hân như gáo nước lạnh tạt vào mặt một vị giám đốc đẹp trai nhưng khô khan tình cảm nhất là cấp dưới của mình, ngay cả cô thư ký xinh đẹp của mình, anh cũng chẳng quan tâm. Quế Hân vô cùng tự ái điều này. Cô xinh đẹp đâu có thua Lục Bình. Vậy mà...

Giọng Khả Quân chùng xuống:

- Được anh muốn nghe em nói đây.

Quế Hân nở nụ cười quyến rũ tươi như nụ hoa:

- Ô! Có thể chứ. Người đàn ông lịch lãm, chồng của bạn em... Từ lúc bước chân vào công ty đến nay em mới nghe giọng ngọt ngào của giám đốc.

Khả Quân tức cười trước lời nịnh nọt của Quế Hân. Anh ngọt hơn:

- Hãy cho anh biết sáng nay em gặp Lục Bình ở đâu? Cô ấy có nói lý do nào lại bỏ đi từ sớm không nhắn lại một lời không?

Đang vui bỗng Quế Hân đổi sắc mặt nghiêm nghị. Cô cắn môi vẻ do dự:

- Em... không ngờ anh quá vô tình hay quá tin tưởng vợ mình. Sự việc trọng đại như vậy mà anh không hề hay biết. Lục Bình chẳng vì anh một tí gì. Việc làm của bà giám đốc chẳng đáng chút nào.

Thái độ lấp lửng, úp úp mở mở khêu gợi của Quế Hân càng làm cho anh điên tiết lên:

- Em dài dòng quá, cứ thẳng vào vấn đề đi.

- Sợ anh không chịu nổi.

- Sao? Lục Bình làm gì? Lý do nào thái độ cô ấy đổi khác với anh liên tục vậy?

Quế Hân đan hai bàn tay vào nhau đặt sau đầu, bắt đầu kể lể:

- Anh nhớ giữ bí mật đừng tiết lộ chuyện này với Lục Bình thì em nói. Còn không thì...

- Thì sao hả?

- Bởi vì khám phá vụ này công em rất lớn. Nếu không là bạn thân của Lục Bình thì đừng hòng khám phá cả thành trì bí mật mà cô ấy giấu kín trong tim mình. Chuyện thầm kín về tình cảm gia đình, em biết tường tận. Chắc anh sẽ nghi ngờ em phá gia đình anh... vì em là bạn của Lục Bình mà không bên vực cô ấy khi hai đứa vẫn chơi thân. Anh không ngờ, đúng không?

Khả Quân gật đầu nhìn thẳng vào mắt Quế Hân:

- Em... không được nói dối nửa lời đó.

- Ôi trời! Kể cho anh nghe lại phải thề độc. Xem ra, em chết sớm mất. Nhưng em vì anh, em không cam tâm đứng nhìn Lục Bình chà đạp lên hạnh phúc, lẽ phải và đạo lý của con người.

Khả Quân tròn mắt:

- Cô nói gì? Vợ tôi... phản bội ư?

Anh nắm chặt tay nắm mạnh lên bàn. Cơn giận đột ngột của anh làm Quế Hân sợ hãi. Cô không hiểu Khả Quân đang đau khổ, tuyệt vọng hay căm thù Lục Bình và bản thân mình.

Chợt hồi hận, cô xoa dịu:

- Khả Quân! Anh phải thật bình tĩnh, em mới dám kể sự thật cho anh nghe. Và xin anh đừng nghi ngờ là em đang xen vào hạnh phúc của hai người.

- Em yên lòng đi, tôi hiểu em mà. Đừng ngại. Bây giờ em có thể cho anh biết rõ về Lục Bình đi, cô ấy kể gì với em.

Quế Hân ngược đôi mắt đẹp mơ mộng của mình lên như muốn thu hồn người đối diện.

- Khả Quân! Anh bình tâm chưa?

Khả Quân ngả người tựa vào ghế, đặt một miếng thuốc lên môi định môi lửa. Anh thở dài xuôi xị:

- Tôi không phải là thằng đàn ông hồ đồ, đa nghi đâu. Dù Lục Bình là người duy nhất mà tôi yêu thương, cô ấy là mối tình đầu của tôi, tôi vẫn suy xét và có thể giết chết tình yêu đó một cách dễ dàng khi cần thiết.

- Anh lạnh lùng và tàn bạo quá, ý nghĩ ấy chỉ có ở người đàn ông mạnh mẽ. Em sợ anh ngã quy khi biết sự thật.

- Em lo cho tôi, hay nịnh tôi vậy?

Quế Hân mỉm cười rất duyên. Khả Quân đặt bàn tay lên vai cô như động viên. Cử chỉ ấy làm cho Quế Hân sung sướng. Cô chớp mi cất giọng ngọt ngào, cô kể cho anh nghe về quá khứ của Lục Bình và điều mà cô ấy đang đeo đuổi hiện tại.

Tất cả những gì Lục Bình chôn giấu trong tim một năm qua đã bị Quế Hân khơi dậy. Cái dĩ vãng tưởng tàn lụi như đồng tro tàn lại bị thổi bùng lên.

Nét mặt Khả Quân cau lại, anh lắng nghe và hóa đá... Quế Hân cứ thao thao bất tuyệt về cuộc đời của cô bạn thân của mình. Cô đâu biết rằng lòng Khả Quân bắt đầu dậy sóng, những cơn sóng thần sẽ giết chết bao người.